

תה"ג 68392/02/19 - היועץ המשפטי לממשלה נגד דויד ברוך סופר

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 68392-02-19 מדינת ישראל נ' סופר (עציר)

לפני העותר	כבוד השופטת חנה מרים לומפ היועץ המשפטי לממשלה על ידי פרקליטות המדינה-המחלקה לעניינים בינלאומיים באמצעות ב"כ עו"ד יעל ביטון
נגד המשיב	דויד ברוך סופר (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד עמית חדד נועה מילשטיין יאיר לשם ויחיאית לאמש

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, דויד ברוך סופר, כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין ביצוע עבירות מרמה בנסיבות מחמירות ועבירות הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה בהן הוא מואשם ברפובליקה האוסטרית (להלן: "**אוסטריה**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין אוסטריה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 4.2.2019 הגישו רשויות אוסטריה, באמצעות שגרירות אוסטריה בישראל, בקשה להסגיר לידיהן את המשיב בגין עבירות מרמה בנסיבות מחמירות ועבירות הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה (נספח ג' לעתירה).
3. ביום 25.2.2019 הורתה שרת המשפטים דאז, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לאוסטריה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות שעיקרן מרמה בנסיבות מחמירות והלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה, על פי סעיפים שונים בקוד הפלילי האוסטרי. ביום 27.2.2019 הגיש העותר את העתירה דנן.
4. לפי סעיף 2(א) לחוק: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירות מרמה בנסיבות מחמירות - עבירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**")), עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 5 שנות מאסר, עבירות לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 5 שנות מאסר וכן עבירות לפי סעיף 420 לחוק העונשין, עבירות

שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 5 שנות מאסר, עבירות הלבנת הון - עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**"), עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 10 שנות מאסר, וכן עבירות ניסיון על העבירות הנ"ל בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין וכל אלו במסגרת פעילות של ארגון פשיעה, אשר מהווה נסיבה מחמירה לפי סעיף 3 לחוק למאבק בארגוני פשיעה (התשס"ג-2003).

בקשת ההסגרה

5. מבקשת ההסגרה ומחומר הראיות המצורף לה עולה, כי המשיב נטל חלק בהתארגנות עבריינית אשר ביצעה פעולות מרמה והלבנת הון רחבות היקף באוסטריה ומחוצה לה בין השנים 2015 ל-2017. ההתארגנות העבריינית פעלה בדפוס המכונה "הונאת מנכ"ל" או "הונאת נשיא". על פי הדפוס, אלמונים שהתחזו למנהלי חברות גדולות או גורמים מטעמם, פנו באמצעות דוא"ל לעובדי הנהלת החשבונות באותן חברות. המתחזים הנחו את עובדי הנהלת החשבונות להעביר סכומי כסף גדולים לחשבונות בנק זרים, בסלובקיה ובמזרח אסיה, לצורך השקעות ורכישת חברות. לדברי המתחזים, העניין מחייב חשאיות ומידור גם מפני גורמים אחרים בחברות עצמן. כדי לרכוש את אמונם של מנהלי החשבונות, בוצעו אליהם גם שיחות טלפון מגורמים אשר הציגו עצמם כעורכי-דין והתייחסו בדבריהם אל התכתבויות הדוא"ל.
6. אלו מן העובדים שפעלו על פי ההנחיות ביצעו מספר רב של העברות, אשר הצטברו לסכומים גדולים, לחשבונות בנק של חברות פיקטיביות מחוץ לאוסטריה. חברות קש אלה נרכשו מבעוד מועד על ידי אנשי ההתארגנות הפלילית, לפחות חלקן בידי המשיב עצמו. הרכישות התבצעו תוך שימוש באנשי קש, לשם קבלת השלל בחשבונות הבנק של חברות הקש, העברתו משם ליעדים נוספים, והעלמתו. חקירת הפרשה העלתה, כי סכומי הכסף שהושגו בדרך מרמה, כאמור, הועברו דרך חברות פיקטיביות נוספות ממדינות שונות באירופה לסין, ולעתים אף לישראל.
7. ההתארגנות הפלילית פעלה באופן מסודר תוך חלוקת תפקידים, כאשר על פי העתירה להסגרת המשיב, היה לו חלק מרכזי בתכנון הפעילות וביצועה. בין היתר, שימש המשיב עצמו גורם מרכזי בהלבנת ההון שהושג במרמה. כל זאת, כמפורט להלן:
8. בין אמצע שנת 2015 לאמצע שנת 2016 רכש המשיב מאת חברת Company Consulting בסלובקיה 17 חברות סלובקיות, שהוקמו על ידי Company Consulting לבקשתו (להלן: "**החברות הסלובקיות**"). המשיב עשה שימוש בשמותיהם של אנשי קש כמי שמנהלים את החברות הסלובקיות, וכן עשה שימוש במסמכים נוטריוניים מזויפים. ארבע מתוך חברות אלה היו Basin s.r.o, Upupa s.r.o, Zingel s.r.o ו-Forillon s.r.o. חשבונות הבנק של החברות הסלובקיות נוהלו בבנק הסלובקי Tatra Bank (להלן: "**בנק טטרה**") והמשיב שמר בידיו את השליטה על הנעשה בהן.
9. להלן פירוט מצגי השווא וההעברות:

א. ביום 2/12/2015, בעקבות מצג שווא שהוצג לפניה, כאמור, על ידי אלמונים,

עמוד 2

העבירה עובדת הנהלת החשבונות של חברת Boxmark Leather Gesmbh & Co KG סכום של 988,000 אירו לחשבון הבנק של Zingel s.r.o. הסכום הועבר לאחר מכן לחשבון בנק בסין. עם זאת, ההעברה בוטלה מבעוד מועד, והכסף הושב לחברה.

ב. ביום 14/12/2015, בעקבות מצג שווא כאמור, העביר עובד הנהלת החשבונות של חברת Maschinenfabrik Liezen und Gießerei GmbH סכום של 1,961,255 אירו לחשבון הבנק של חברת Upupa s.r.o. ההעברה נעצרה מבעוד מועד, ואז התבקש העובד על ידי המתחזה להעביר את הסכום לחשבון הבנק של חברת Basin s.r.o.

ג. בין התאריכים 22/12/2015 ל- 13/1/2016, בעקבות מצב שווא כאמור, העבירה עובדת הנהלת החשבונות של חברת FACC Aktiengesellschaft סכום כולל של 54,343,000 אירו, ב-18 העברות, לחשבונות בנק שונים מחוץ לאוסטריה, ביניהם לחשבון הבנק של חברת Forillon s.r.o. סכום זה לא הושב, ובכך מגלם את עיקר הנזק שגרמה פעילותה של ההתאגדות העבריינית, לחברה אוסטריית.

ד. ביום 22/12/2015, בעקבות מצג שווא כאמור, העביר עובד הנהלת החשבונות של חברת Zementwerke Leube GmbH סכום של 1,496,000 אירו לחשבון בנק בסין. עם זאת, ההעברה בוטלה מבעוד מועד, וסכום הכסף הושב לחברה.

ה. ביום 23/12/2015, בעקבות מצג שווא כאמור, העבירה עובדת הנהלת החשבונות של חברת Rondo Ganahl AG סכום של 3,793,000 אירו לחשבון בנק בסין. עם זאת, ההעברה בוטלה מבעוד מועד, וסכום הכסף הוקפא בבנק הסיני.

ו. ההתארגנות העבריינית הציגה מצגי שווא כאמור, בעוד שלושה-עשר מקרים, בהם לא הועברו סכומי כסף בעקבות הפניות.

חומר הראיות

10. לבקשת ההסגרה צורף חומר הראיות ולהלן עיקריו: עדויות עובדות החברה Comapany Consulting אשר הקימה את החברות הסלובקיות, תכתובות דוא"ל בין המשיב ובין החברה הנ"ל, מסמכים מזויפים אשר שימשו להקמת החברות, ותצהירי עובדי מחלקות הנהלת החשבונות באשר לזיהוי קולות מוקלטים.

11. בנוסף, בהמשך צורפו הודעותיו של המשיב, אשר נחקר על ידי משטרת ישראל במסגרת חקירה מקומית לרבות תיעוד חזותי של אחת החקירות.

טענות הצדדים

12. לטענת ב"כ המשיב, הראיות המצורפות לבקשת ההסגרה אינן עומדות ברף הראיתי הנדרש לצורך קבלת העתירה להסגרת המשיב, בשל העבירות המפורטות בעתירה. לשיטתו, הראיות מוכיחות, לכל היותר, כי המשיב עסק בפתיחת חברות תוך זיוף מסמכים, אך לא על קשר לפעילות העבריינית של ההונאה ואף לא על שייכות להתארגנות הפלילית.
13. יתר על כן, ב"כ המשיב טוען שבידיו ראיות פוזיטיביות המוכיחות שלמשיב לא הייתה שליטה בחשבונות הבנק. לפיכך לדבריו, ראיות אלה ממוטטות את האישום מבסיסו. ראיות אלה מצביעות על כך שהמשיב פתח חברות בתשלום, והתנתק מהן ברגע שסיים את הליך פתיחתן, הא ותו לא. כיוון שלא היתה למשיב שליטה בחברות, לא ניתן לטעון שלקח חלק בהונאה, ואף לא בהלבנת ההון. לדבריו, לגורם השליטה תפקיד מכריע באחיזה לאישום. פעולת המשיב היא הקמת חברות בסלובקיה. מעשי המרמה והפעילות העבריינית בוצעו באוסטריה. על מנת לטעון שהמשיב לקח חלק בהונאה ובפעילות העבריינית, יש להראות שמר את השליטה בידיו בזמן שסכומי הכסף הגיעו לחשבונות. בנוסף, יש להראות שהשליטה היתה בידי המשיב בזמן הלבנת ההון כדי שניתן יהיה להאשימו בעבירה זו. מאחר שלשיטתו ישנן ראיות פוזיטיביות שהשליטה לא הייתה בידי המשיב בזמן ההונאה, הרי שהקשר בין המשיב לפעילות העבריינית נותק, ועל כן אין כלל ראיות המהוות אחיזה לאישום.
14. אומנם, המשיב מודה שעסק בפתיחת חברות תוך שימוש במסמכים מזויפים וחתומות מזויפות, אך מכחיש את חלקו בהונאה ואף את ידיעתו על קיומה בעת פתיחת החשבונות.
15. בנוסף, טוען ב"כ המשיב, שהראיות הושגו שלא כדין, כיוון שבבקשת ההסגרה הוגשה במקביל לחקירת המשיב לטובת בקשת ההסגרה. לדבריו, לא התבצע הליך של בקשה לסיוע, אלא חקירה לאחר בקשת ההסגרה עצמה. ב"כ המשיב מפנה לסעיף 2(ב) לחוק עזרה משפטית בין מדינות תשנ"ח-1998, בו נאמר שהחוק לא חל בהליך הסגרה או לקראת הליך שכזה. בזמן בקשת ההסגרה לא היה די חומר לתמיכה בבקשה, ועיקר הראיות הן מזמן החקירה שנעשתה לאחר הבקשה.
16. ב"כ המשיב מוסיף וטוען, שאין די בתשתית הראייתית על מנת להראות את היסוד הנפשי הדרוש לעבירות המפורטות בעתירה. לטענתו, כאשר מדובר בעבירות סיוע לא ניתן להסתפק בעצימת עיניים, אלא נדרשת כוונה. לתמיכה בטענתו הפנה ב"כ המשיב לע"פ 7580/02 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (22.09.2005). לחילופין טען, שאם יסבור בית המשפט שאין מדובר במסייע, אלא במבצע עיקרי, מדובר לכל היותר בביצוע בצוותא, שהרי הכל מודים שהמשיב לא פעל לבדו. לדבריו, גם כאשר מדובר במבצע בצוותא אין די בעצימת עיניים. לתמיכה בטענתו הפנה ב"כ המשיב לע"פ 6157/03 **אסף הוך נ' מדינת ישראל** (28.09.2005). לדבריו, הראיות המצורפות מצביעות לכל היותר על עצימת עיניים, ואין כל הוכחה ליסוד נפשי של כוונה מצד המשיב.
17. עוד טוען ב"כ המשיב, שאין זיקה מספקת בין אוסטריה לעבירות שבוצעו לכאורה, על מנת להסגיר את המשיב לשם. הפעילות של המשיב הייתה בישראל, ונגעה לחברות וחשבונות בסלובקיה. אין ראיות הקושרות אותו לאוסטריה. ב"כ המשיב טוען, כי על פי מבחן מירב הזיקות, אין לקשר את המשיב לאוסטריה. המשיב מעולם לא היה באוסטריה, לא פעל מאוסטריה, ולא יצר קשר עם גורם אוסטרי כלשהו, אלא רק עם גורמים סלובקים.
18. בעניין האחיזה לאישום טוען ב"כ המשיב, כי בסעיף 2 לאמנה ישנה דרישה לראיות ברמה של "סיכוי סביר

להרשעה", המהווה רף גבוה יותר מאשר "אחיזה לאישום". לטענתו, אף אם הראיות עומדות ברף האחיזה לאישום, הרי שהן אינן עומדות ברף "סיכוי הסביר להרשעה".

19. לבסוף, טוען ב"כ המשיב לאכיפה בררנית. שהרי, בפרשה זו נחקר על ידי משטרת ישראל ג'רמי אלוש, החשוד גם הוא באותה פרשיית הונאה. כנגד אלוש עצמו לא הוגשה עתירה להסגרתו, והוא רק נחקר בישראל. לתמיכה בטענתו הפנה ב"כ המשיב לע"פ 9203/18 **אלעד גבר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (14.07.2019) (להלן: "עניין גבר").

20. מנגד, טענה ב"כ העותר שהעובדה שהמשיב פתח בעצמו את החברות ואת חשבונות הבנק מעידה, כי המשיב מהווה נדבך מרכזי בהתארגנות. מהראיות שצורפו לעתירה עולה, כי במהלך הפעילות המשיב המשיך להיות בקשר עם החברות בסלובקיה והמשיך לתפעל בעיות ותקלות. לשיטתו, ברי שהעבירות לא בוצעו על ידי עברייני יחיד, אך למשיב חלק מרכזי בהונאה ובפעילות העבריינית. כאשר אדם משתמש במסמכים מזויפים על מנת לפתוח חברות אשר משמשות לאחר מכן לפעילות עבריינית, אך טבעי הוא שאותו אדם לוקח חלק בפעילות.

21. אשר לראיות הפוזיטיביות שהגיש המשיב, המלמדות לכאורה על כך שלא שלט בחשבונות הבנק, טוענת ב"כ העותר שאין זה המקום להביא ראיות שכאלה. ככלל, אין דנים בראיות נוספות בהליך ההסגרה, אלא אך ורק בפוטנציאל הראיות שבבקשת ההסגרה שיש בהן משום אחיזה לאישום. אין מדובר בהליך הפלילי העיקרי, אלא בעתירה להסגרה, ועל כן כלל לא היה מקום לדון בראיות אלה בישראל.

22. ב"כ העותר ציינה, שבשלב זה בית המשפט אינו נדרש לחקר האמת. אין מקום לשאלה האם המשיב אכן לקח חלק בפעילות העבריינית, אם לאו. שאלה זו תדון בבית המשפט האוסטרי. כל שנדרש כעת הוא להראות שיש בסיס ראייתי לכך שהמשיב נטל חלק פעיל בארגון שביצע את העבירות.

23. אשר לטענה, כי מבחן מירב הזיקות אינו מוביל לאוסטריה אלא לישראל או לסלובקיה, על כך המשיבה ב"כ העותר, כי העבירות בוצעו כנגד חברות באוסטריה, מוקד הפעילות העבריינית היתה באוסטריה, והנזק כולו היה באוסטריה. משום כך, המקום הטבעי לדון בעבירות אלו, הוא באוסטריה.

24. אשר לטענת האכיפה הבררנית, השיבה ב"כ העותר, שבעניין אלוש טרם הסתיימה החקירה. למעשה, מעורבותו של אלוש עלתה בעקבות חקירתו של המשיב. לכן כאשר בעניינו של המשיב החקירה הבשילה, הוגשה בקשת הסגרה, אך בעניינו של אלוש, החקירה טרם הסתיימה.

25. מכאן, לדידה, כאשר התמלאו תנאי סעיף 9 לחוק ובהיעדרם של סייגים יש להכריז על המשיב כבר הסגרה לאוסטריה.

26. בתשובה, טוען ב"כ המשיב לעניין מירב הזיקות, כי אמנם ישנן נפגעי עבירה באוסטריה, אך יש להראות שאלה הנפגעים ממעשיו של המשיב. כאמור, לדידו הראיות מלמדות אך ורק על זיוף מסמכים בסלובקיה ולא על

ההונאה באוסטריה, אין ראיות לארגון גדול אשר המשיב פועל בתוכו, אלא רק לזיופי המסמכים של המשיב.

דין והכרעה

27. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי בפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

28. סעיף 2 לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, ישראל ואוסטריה חתמו על **האמנה האירופית** בדבר הסגרה כאמור. בנוסף נדרש, כי אדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיב. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). גם על התקיים תנאי זה לא חלקו ב"כ משיב.

29. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2א(ב) לחוק, וסייג נוסף קבוע בסעיף 1א לחוק- "סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראל ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין חולק, כי המשיב הוא אזרח ישראל אשר היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה.

יריעת המחלוקת

30. ליבה של המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשאלה, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הדרוש להסגרה. לטענת ב"כ המשיב, חומר הראיות אינו מעיד על מעורבותו של המשיב במעשים המיוחסים לו. בנוסף, טוען ב"כ המשיב, כי בידו ראיות נוספות המראות כי המשיב כלל לא ידע על הפעילות העבריינית, ולמעשה לא יכול היה לקחת חלק בפעילות זו. לפיכך, לדבריו, אין בסיס עובדתי לעתירה וכפועל יוצא לא מתמלאת דרישת ה"אחיזה לאישום".

31. בנוסף, נטענו טענות בעניין דרישת היסוד הנפשי בעבירות המדובר ובעניין הגדרת אוסטריה כפורום ראוי לדון במעשים המדוברים.

דיות הראיות

32. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9א(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן "ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין

על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו". בית המשפט העליון חזר ושנה, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על מבוקש כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, שהליך ההסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, שהליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פליליים" המתקיימים בזה אחר זה, אלא בהליכים שונים במסרתם ובדרך התנהלותם. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.09), בפסקה 17: **"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."**

33. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): **"כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה 'אחיזה לאישום' בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): 'כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה'; בעניין סירקיס הובהר כי 'אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן' (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).**

34. ב"כ המשיב טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה, שכן הם הציגו לפני ראיות נוספות הממוטטות את התזה העומדת בבסיס העתירה. להלן אדון בראיות שהובאו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענתם זו.

35. אשר על כן, אדון תחילה בקצרה בראיות שצורפו לבקשת ההסגרה, ובהמשך אדון ביתר פירוט בראיות שהוגשו על ידי המשיב, אשר לשיטתו אמורות למוטט את התזה כולה.

36. להלן אפרט את הראיות שהוצגו בעניין מעשי המרמה:

א. עדויות אודות המשיב מטעם עובדות החברה Company Consulting (נספח ד לעתירה, מוצגים 5-15). מהעדויות עולה, כי המשיב הזמין את הקמתן ורכישתן של 17 חברות בסלובקיה, זאת במשך כשנה, במהלך 2015 ו-2016. המשיב שמר בידיו את השליטה על חשבונות הבנק, בבנק טטרה בסלובקיה. בעדותן, העובדות מסרו את שם המשיב, כתובתו בישראל, מספר טלפון וכתובת דוא"ל. לעדויות מצורפת רשימת החברות שהוקמו על ידי החברה

לבקשת המשיב (נספח ד לעתירה, מוצג 17).

ב. תיעוד העברות בנקאיות מחברת FACC שהוקמה לבקשת המשיב, לחברות שונות באסיה (נספח ד לעתירה, מוצגים 18,19,21).

ג. תכתובות דוא"ל המתעדות את מעשי המרמה ואת חלקו של המשיב בהן, וביניהן:

(1) תכתובת בין מנהל חשבונות בשם Zillner, בחברת FACC, לאדם המזדהה בשם Stephan המתעדות את ההתחזות למנכ"ל ודרישת העברת הכספים (נספח ד לעתירה, מוצג 20). התכתובת מתחילה בתאריך 22/12/2015, כאשר Zillner מתבקש, לכאורה על ידי המנכ"ל, להתחיל להעביר כספים לצורך רכישת חברות, ומסתיימת בתאריך 18/12/2016 אחרי אישורים של רוב ההעברות. במשך כל התכתובת, חוזר ונשנה גורם הסודיות, והאיסור לדבר עם איש מהחברה על ההעברות.

(2) תכתובות מפורטות בין המשיב לגורמים שונים, בעניין הקמת החברות ופתיחת חשבונות הבנק. תכתובות אלה ונגזרותיהן יידונו בפירוט בטענות המשיב, בהמשך.

ד. הודאת המשיב בחקירתו שהחברות הוקמו לבקשתו והחשבונות נפתחו לבקשתו (חקירה מיום 26/2/2019).

37. להלן אפרט את הראיות שהוצגו בעניין עבירות הזיוף:

א. המשיב הודה בחקירתו שזייף מסמכים וחתימות לצורך פתיחת חשבונות הבנק. כמו כן, הודה לגבי מסמכים ספציפיים שזייף את החותמות עליהן.

ב. בנוסף, ישנו מסמך חתום בידי מנהלת אחת החברות, אשר התאריך מראה שהמסמך נערך ונחתם בפני נוטריון לאחר מותה (נספח ד לעתירה, מוצג 39).

38. להלן אפרט את הראיות שהוצגו בעניין השייכות לארגון פשיעה:

א. התכתובות מראות שנעשה שימוש באותן כתובות דוא"ל לצורך המרמה נגד החברות השונות, אשר הוקמו על ידי המשיב.

ב. עדויות עובדי מחלקות החשבונות, אשר קיבלו את ההוראות מהמתחזים, מראות

ששיחות הטלפון נעשו בידי אותה קבוצת אנשים לכל החברות. הזיהוי נעשה באמצעות השמעת קולות מוקלטים לעדים השונים.

39. כעת אציג את הראיות שהובאו על ידי ב"כ המשיב על מנת לנתק את זיקתו של המשיב לעבירות ולשיטתם למוטט את הבסיס הראייתי לעתירה:

א. תכתובות דוא"ל המלמדות לדידם, כי למשיב לא הייתה גישה לחשבונות הבנק לאחר שפתח אותם, ולמעשה לא ידע ולא עשה מאומה מעבר להקמת החברות ופתיחת החשבונות:

(1) הודעה מיום 16/12/2015 מאחד הלקוחות למשיב עצמו. לטענת ב"כ המשיב לקוח זה הוא אלוש (להלן "הלקוח"). בהודעה נכתב שלגבי חברת Forillon, אחת החברות שהמשיב הקים, יש לו את מפתח הגישה, אך הוא אינו רואה חשבון פעיל (נ/3).

(2) הודעת המשך מיום 17/12/2015 מהמשיב למרטינה, עובדת החברה שהקימה את החברות לבקשת המשיב (נ/4). בהודעה, המשיב מבקש לבדוק האם יש בעיה בחשבון, שהרי הלקוח שלו לא מצליח לגשת לחשבון למרות שיש בידו את מפתח הגישה.

(3) הודעה מיום 12/8/2015 מהמשיב למרטינה. בהודעה המשיב מבקש לברר לגבי רשימה של שש חברות, ביניהן Zingel ו-Upupa, אשר שימשו כחלק מההונאה המדוברת (נ/5). להודעה זו הודעות המשך, בהן הלקוח מבקש מהמשיב לפתוח לו חשבונות בנק דולריים עבור החברות הנ"ל, והמשיב מעביר את הבקשה ישירות למרטינה (נ/6 ו-נ/7). מרצף הודעות אלה עולה, לכאורה, כי המשיב רק מעביר את הפקודות מהלקוח לחברה, ולא מנהל בעצמו את החשבונות.

(4) הודעה מיום 2/11/2015 מהלקוח למשיב בעניין שינוי שמה של אחת חברות (נ/8). גם מהודעה זו עולה, לכאורה, כי המשיב מקבל הוראות מסוימות ואינו בעל השליטה בחשבונות.

(5) הודעה מיום 26/1/2016 מהלקוח למשיב בעניין תקלה בחשבון בחברת Basin, בצירוף צילום מסך של התקלה (נ/9). הודעה נוספת מאותו יום מהמשיב למרטינה עם אותה תקלה בדיוק בצירוף אותם צילומי מסך (נ/10). מצירוף ההודעות ניתן ללמוד, לכאורה, שהגישה לחשבון אינה ביד המשיב, אלא בידי הלקוח, שבידיו צילומי המסך, והמשיב רק מעביר את הבקשה לחברה.

(6) צמד הודעות דומות מיום 30/7/15 בנוגע לחברה אחרת, Malawi (נ/11 ו-נ/12). הלקוח פונה למשיב בעניין תקלה הנוגעת להעברות בחשבון, והמשיב פונה למרטינה עם אותה בקשה בדיוק בצירוף צילומי המסך שקיבל מהלקוח.

(7) צמד הודעות נוסף מיום 31/7/15 בנוגע לתקלה אחרת עם החשבון של חברת Malawi (נ/13 ו-14). המשיב שוב מעביר הודעות מהלקוח למרטינה, ונראה, לכאורה, שאין למשיב עצמו שליטה בחשבונות השונים.

(8) התכתבות כפולה דומה מיום 17/3/2016 בנוגע לחברת Aulavik (נ/15).

(9) התכתבות ארוכה בין המשיב ללקוח מיום 6/2/2015 בנוגע לשמות החברות הרצויות, ומלווה בשרשרת הודעות עד 6/10/2015 בנוגע לתשלום בגין פתיחת החברות (נ/16). ההתכתבות מראה שהקשר הפיננסי בין המשיב ללקוח הוא ביחס לפתיחת החברות, וזהו, לכאורה, התפקידו היחיד של המשיב.

(10) הודעה מיום 17/3/2015 מהלקוח למשיב בנוגע לפתיחת החברות (נ/17). בהודעה, הלקוח מסביר למשיב, כי הצורך בחברות הוא עבור לקוחות שלו שמעוניינים לפתוח חנויות באינטרנט, בצורה אסורה בצרפת. מהודעה זו עולה, לכאורה, שהמשיב לא ידע מה מטרתן האמיתית של החשבונות ולא היה מעורב בתרמית שלשמן הן נועדו.

(11) הודעה מיום 23/3/2015 מהלקוח למשיב (נ/18). מההודעה משתמע שיש ללקוח עוד לקוחות משלו שעבורן הוא פותח את החשבונות. כך מתחזקת הטענה שהמשיב עצמו לא ידע על שימושן האמיתי של החברות וחשבונות הבנק.

ב. חלקים מחקירתו של המשיב מהם עולה, לכאורה, שלא ידע על ההונאה וכל תפקידו היה להקים חברות ולפתוח חשבונות. כך למשל:

(1) בחקירה מיום 26/2/2019 המשיב אומר שרק בסוף, לאחר פתיחת החברות והחשבונות, הוא הבין שמדובר בהונאה (קובץ 1).

(2) באותה חקירה, המשיב מסביר כיצד קיבל מסמכים מאלוש ובאמצעותן פתח חברות (קובץ 2).

(3) בהמשך החקירה, המשיב אומר שלא ביצע את ההונאה ואין לו שום קשר אליה (קובץ 4).

ג. פרסומים של המשיב בעיתונות ובאינטרנט, המציגים אותו כמי שפותח חברות. מכאן מבקשים ללמוד ב"כ כי פתיחת חברות היא משלח ידו הקבוע, ועל כן העובדה שפתח חברות במקרה זה, אינה מעידה על זיקתו לנעשה באותן חברות (נ/1 ו-נ/2).

40. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, כי תכלית זו מתקיימת בענייננו, שכן מכלול הראיות שהוצגו על ידי העותר, די בהן כדי לבסס את דרישת ה"אחיזה לאישום".
41. בעניין הראיות אשר הציג ב"כ המשיב במטרה למוטט את התזה כולה, אכן מדובר בראיות משמעותיות הבאות בתמיכה לטענות כבדות משקל בדבר מעורבותו של המשיב בעבירות המיוחסות לו. עם זאת, המקום לבררן הוא בגדרי ההליך העיקרי, ולא בדיון בעתירה להסגרה. אכן ישנה אפשרות כי המשיב לא ידע על ההונאה, ורק פתח חברות באמצעות חשבונות תוך שימוש במסמכים מזויפים. אף ייתכן, כי למשיב לא הייתה שליטה בחשבונות בזמן ביצוע ההונאה וכך מתנתק הקשר בין המשיב לפעילות העבריינית. ואולם, על מנת להגיע למסקנות אלו, יש לדון באמינותן ובמהימנותן של הראיות שהוצגו ולקבוע ממצאי מהימנות בייחס לעדותו של המשיב על מנת לקבלת את גרסתו במלואה. לא מצאתי שיש בראיות אלה, ללא שמיעת עדותו של המשיב וקביעת ממצאי מהימנות לגביו, כדי מוטט את העתירה כולה, ולקבוע כי אין כל אחיזה לאישום.
42. סופו של דבר, אני קובעת כי הראיות המהוות בסיס לעתירה (העדויות, תכתובות הדוא"ל, והאמור בהודעותיו של המשיב), מעלות חשד כבד לביצוע העבירות, ולא ניתן לומר כי הן חסרות ערך על פניהן. אני סבורה שמארג ראיות זה קושר את המשיב לביצוע המעשים המיוחסים לו, וממלא אחר דרישת ה"אחיזה לאישום".
43. ב"כ המשיב העיר, כי באמנה ישנה הסתייגות של מדינת ישראל הרלוונטית לעניין רף ההוכחה הנדרש (הסתייגות לסעיף 2 לאמנה). לדבריו, ההסתייגות קובעת רף הוכחה גבוה מאשר אחיזה לאישום. למעשה, ההסתייגות היא תרגום מדויק של סעיף 9(א) לחוק "... יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל". אין יסוד להניח שפרשנות להסתייגות באמנה תהיה שונה מפרשנות החוק. הפרשנות להסתייגות, כמו גם הפרשנות לחוק, כפי שנקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון, כאמור, היא כי די בראיות המספיקות לבסס "אחיזה לאישום".

חקירות שלא כדין

אשר לטענת ב"כ המשיב, כי חומרי הראיות החדשים הוגשו שלא כדין, השאלה נידונה בהרחבה בדיונים קודמים, וניתנה על ידי החלטה ביום 27.1.20 בעניין. לפיכך, לא מצאתי לשוב ולדון בטענות אלה.

יסוד נפשי

44. כעת אדון בשאלה מהו היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הנידונות, והאם הוא עולה מחומר הראיות שהוצג לפניי. אין מחלוקת כי המשיב לא פעל לבדו, ועל כן יש לבחון את היסוג הנפשי הדרוש ביחס למבצע בצוותא וביחס לעבירות סיוע.

45. סעיף 29(ב) לחוק העונשין קובע, כי:

"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

46. על פי הפסיקה, רואים במבצעים בצוותא גוף אחד הפועל לשם ביצועה של תוכנית עבריינית משותפת (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)), ואילו ביצוע העבירה מתפרש באופן רחב

ותכליתי, כך שיכול שעבריינים הפועלים יחדיו יחלקו ביניהם את הפעילות, כאשר כל אחד מהם יבצע חלק שונה של העבירה - ואין חובה שכל אחד מהם יבצע את כל יסודותיה העובדתיים - ובלבד שחלקו של כל אחד יהא מהותי להגשמת התוכנית המשותפת וימצא "במעגל הפנימי" של העבירה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 250; דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1, 30(1998)). המעגל הפנימי של העבירה, נבחן באמצעות קרבתו של העושה והמעשה אל המשימה המשותפת של המבצעים בצוותא, ועל פי מידת שליטתו של כל אחד מהמבצעים על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 251). בנוסף לכך, דרוש כי אצל כל אחד מהמבצעים בצוותא יתקיים גם היסוד הנפשי הנדרש לצורך השלמתה של העבירה, לרבות כוונה מיוחדת, ככל שזו נדרשת, כן נדרש כי הם יהיו מודעים לכך שהם פועלים בצוותא (ע"פ 2814/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 402 (1997)).

47. יצוין, כי אין הכרח שהתכנון יכלול את כל פרטי הביצוע:

"לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים. אכן, הבחור להשתתף כמבצע בצוותא בביצוע של עבירה מקורית... חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת... שאינה בשליטתו" (ע"פ 4424/98 סילגדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 529, 542 (2002)).

כלומר, ישנן שתי דרישות ביסוד הנפשי של מבצע בצוותא. ראשית, היסוד הנפשי הדרוש לעבירה עצמה. ושנית, מודעות לעצם הפעולה בצוותא.

48. כאמור, מחומר הראיות שמובא לפניי, ישנה אחיזה לטענות כי המשיב היה מעורב, ואולי אף גורם מרכזי, בהונאת החברות האוסטריות. אם כן, ישנה גם אחיזה לטענה שהתכוון למעשי ההונאה, והיה מודע לשיתוף הפעולה עם העבריינים האחרים.

49. אף בעניין היסוד הנפשי הדרוש לסיוע, ישנה אחיזה בחומר הראיות. ככל שהמשיב פתח את החברות כחלק מהונאה רחבה, וכחלק מארגון, בוודאי התכוון לסייע להונאה, שכן זה היה תפקידו וחלקו בפעילות.

50. כאמור, אין דרישה בשלב זה לבחון את מהימנות הראיות ולקבוע האם אכן התקיים היסוד הנפשי הדרוש, אלא רק האם יש די ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין את המשיב על עבירות אלה בישראל. סבורתני, כי גם באשר ליסוד הנפשי הדרוש, הראיות מספיקות לשלב זה של הדיון ולמטרותיו.

הקשר לאוסטריה-מירב הזיקות

51. לטענת ב"כ המשיב, אוסטריה אינה המקום בו אמור המשיב להישפט, אלא ישראל, או סלובקיה. לדבריו, אין זיקה מספקת בין מעשיו של המשיב לאוסטריה, מאחר שזה לא היה באוסטריה, ולמעשה אף לא היה בקשר עם גורם אוסטרי כלשהו.

52. בע"פ 3652/15 מוחמד נחלה נ' היועץ המשפטי לממשלה (29.7.18) הוזכרו התכליות העיקריות של הליך

ההסגרה:

"התכלית העיקרית של דיני ההסגרה היא יצירת מכשיר יעיל לשיתוף פעולה בינלאומי במאבק בפשיעה- להקנות אמצעים משפטיים בידי הקהילה הבינלאומית להתמודד עם הפשיעה הפושה במדינות השונות בדרך של שיתוף פעולה הדדי על דרך של הושטת עזרה לרשויות (עניין מונדרוביץ, פסקה 32). הצורך בקיומו של שיתוף פעולה בין המדינות מתחזק עם השנים; הגידול בעבריינות חוצה גבולות, מסגרות פשיעה מתוחכמות ואזרחים הנמלטים לאחר ביצוע העבירה חזרה למדינת אזרחותם, מחייבים שיתוף פעולה גובר והולך בין כלל המדינות המתוקנות (ע"פ 7303/02 הקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 481, 495 (2003) (להלן: עניין הקש)). תכלית נוספת היא למנוע התחמקותם של עבריינים מן הדין ומניעת הפיכתה של מדינת ישראל שלא בטובתה לעיר מקלט לעבריינים (שם, עמוד 498; ראו גם ע"פ 2258/11 דרן נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פסקה 11 (20.6.2012)). עוד תכלית היא קידום העיקרון שלפיו ראוי שאדם יועמד לדין בפני שיטת המשפט "הטבעית" ביותר בנסיבות העניין - שאלה מופנות מירב הזיקות הקושרות בינה לבין הנאשם והעבירות המיוחסות לו (ראו עוד בעניין התכליות ראו ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 406-411 (2005) (להלן: עניין רוזנשטיין) וכן ע"פ 1210/15 גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פסקה 13 (16.2.2016) (להלן: עניין גרוזובסקי))."

53. בעניין רוזנשטיין נקבע, כי הפורום הראוי לשפיטה בו יועמד אדם לדין, הוא במדינה אשר אליה מופנות מירב הזיקות הקושרות בינה לבין הנאשם והעבירות המיוחסות לו- "מרכז הכובד של העבירה". אכן לכאורה, "מרכז הכובד" של העבירות בעניינו נמצא בישראל, וזאת נוכח מקום ביצוע העבירה, מקום ביצוע חלק מהחקירה והיותו של המשיב אזרחי ישראל.

54. אולם בדומה לעניינו של רוזנשטיין שם דובר על המלחמה הבינלאומית בנגע הסמים, כך גם בעניינו. לדידי, כאשר מדובר בעבירות המבוצעות במרשתת- שאין לה גבולות, המלחמה בהן היא במישור הבינלאומי, כאשר שיתוף הפעולה בין המדינות הוא חיוני, ולמיקומו הפיזי של המחשב, משמעות פחותה. במקרה דנן מי שפתח בחקירה היא המשטרה האוסטרית, שם נמצאות החברות הנפגעות, החקירה בישראל החלה ביוזמתה של אוסטרית, נוכח פנייה לסיוע ממשטרת ישראל, ולמעשה הנזק עצמו התרחש כולו באוסטרית. מכאן, שעל אף שהמשיב ביצע את העבירות בתחומי מדינת ישראל, תוך שימוש במחשב הנמצא בביתו, ותוך פעילות מתוך משרד הממוקם בישראל, לא ניתן לומר ש"מרכז הכובד" הוא בישראל.

55. עוד נקבע בעניין רוזנשטיין, כי גורם משמעותי בקביעת הפורום הראוי, הוא אפשרות בחינת הראיות (בעמ' 410). כאשר חלקן המרכזי של הראיות נמצא במדינה הזרה, או כאשר ישנן עדים במדינה ההיא, הדבר ישפיע על האפשרות לדין צדק, וממילא על קביעת הפורום הראוי. בעניינו, עיקר הראיות נמצא באוסטרית. מסמכי החברות המתעדות את ההעברות, ואף משמעותי מכך, עובדי החברות המעידים על הודעות הדוא"ל ושיחות הטלפון.

56. אם כן, מבחן מירב הזיקות מוביל אותנו לאוסטרית, ושם יהיה הפורום הנאות לדון במעשי המשיב, על אף מקומו ומושבו של המשיב בזמן ביצוע העבירות.

אכיפה בררנית

57. ב"כ המשיב טען, כי ישנה אכיפה בררנית כלפי המשיב, משום שאלוש לא עומד בפני הסגרה למרות שהראיות נגדו חזקות יותר מהראיות נגד המשיב.

58. בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר-שבע (1999) הובאה ההגדרה לאכיפה בררנית המצדיקה ביקורת על הרשות:

"(אכיפה בררנית) הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא".

59. בעניינינו אין מקום לטענת אכיפה בררנית, מן הסיבה הפשוטה, כי עדיין אין לדעת כיצד תתפתח חקירתו של אלוש והאם יועמד לדין. מעורבותו של אלוש בפרשה עלתה לראשונה בעקבות חקירתו של המשיב, לכן חומר החקירה בעניינו הבשיל לאחר הגשת העתירה שלפניי. בטרם הגשת בקשה להסגרה בעניינו (אם תוגש), על הרשויות האוסטריות לעבד חומרים אלה ולפעול בצינורות הדיפלומטיים, על כן מטבע הדברים הדבר ייקח זמן לא מבוטל. משכך, בשלב זה, אין בסיס לטענה לאכיפה בררנית, שכן נסיבותיהם של המשיב ואלוש שונות, מכאן שאין מדובר במצבים דומים, ובוודאי שאין בידי המשיב להצביע על שיקול זר או שרירותי שהוביל להגשת העתירה בעניינו.

סוף דבר

60. מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב כבר-הסגרה לאוסטריה, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

61. מאחר שהמשיב היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל, ככל שיורשע בדין וידון לעונש של מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, כ"ב אדר תש"פ, 18 מרץ 2020.

בהסכמת הצדדים נוכח מצב החירום, ההחלטה ניתנת בהעדר ב"כ הצדדים והמשיב.